

Kuća koje više nema, a i ako je još nešto ostalo od nje sigurno više nije za stanovanje i pretpostavljam da tu više niko ne živi, a ovakvih primera u Starčevu ima dosta. Iako se niti ja ne sećam kako je kuća iznutra izgledala, ostala mi je u sećanju bar kako je izgledala spolja, izgled s ulice, delimično avlija i nešto pomoćnih zgrada u samoj avliji. Kuća je bila kao što smo mi govorili do rita – Ritska ulica, na delu između Zimske i Jesenje, nekako po sredini, velika, građena uz dužplaca, zabatom i pročljem okrenuta prema ritu, s tri prozora na kojima su bili kako se ja sećam, šaloni, koji su već tada lagano propadali, a kuća je još imala žutu boju od zadnjeg krećenja za koje se više niko nije sećao. Kuća i pomoćne zgrade, bila je izgrađena na placu koji je zauzimao dosta veliki prostor a izlazio je i na ulicu Lole Ribara. Ceo plac bio je ograden zidom od cigle velikog formata a zid je bio deobeo ciglu i po. Kuća je bila vlasništvo mog pradede Stefana Pilmana i njegovih naslednika sve do kraja Drugog svetskog rata, kada su kao i svim Dunavskim Švabama na temelju kolektivne krivice, nove vlasti oduzele svu imovinu i podelile je kolonistima. Deda Pilman kako su ga svi zvali, bio je omanji čovek, crn, s brkovima kao što su obično u to vreme ljudi nosili, ali je imao dubok i prodoran glas, što smo neki od njegovih potomaka i nasledili. O tom njegovom krupnom glasu postoji i priča da ga se s brega moglo čuti doro do bare Ponjovice nasred rita. Znao je viknuti na čobane koji su pasli ovce po ritu: "Ta teraj te ovce u Nadel, ta da ne piju iz te bare!". Da je deda Pilman bio bogat a i cenjen žitelj Starčeva govori podatak i da je bio opštinski odbornik u Opštini Starčevo. Kuća Pilman ostala mi je u sećanju i po tome što je na njenom kominu (dimnjaku), čini mi se, jedino u Gornjem kraju bilo gnezdo roda, a prema priči u kojoj se spominje moja Bajka, da kad je još kao devojka kuvala večeru na otvorenom ognjištu upala zmija u lonac, pretpostavljam da je to bilo i najstarije gnezdo roda u selu. Kao što sam napisao, unutrašnjosti kuć se ne sećam, moža sam i zalazio unutra, ali bio sam premali da bih zapamtio. Moja sestra bi se sigurno setila nekih detalja jer je češće tamo zalazila, a ja se samo sećam velike patosane avlije i letnje kujne i sobe s druge strane avlije a u produžetku velika šupa na kojoj je bila kapija koja je bila obešena o šinu po kojoj se kapija klizala i tako otvarala. U toj letnjoj kujni i sobi su u moje vreme kao podstanari živeli Ilićvi kad su došli iz Bosne, a Vojo je moj školski drug. Kuću Pilman je u kolonizaciji dobila porodica Gorunović, koja je bila mnogobrojna, ja ih ni ne znam sve nabrojati, ali nekih se dobro sećam, pa i njihove dece koja su neka i moja generacija. Glava porodice bio je deda Vlado Gorunović, brkajlija, visok i mršav čovek, rekli bi koščat, a baba Gorunovićeva bila je jaka žena. No iako ih je bilo puno, a došli su i na veliko imanje, svi su se trudili da steknu nešto u životu. Tako je Vlado kod mog tate Steve učio krojački zanat, pa smo i po toj liniji ponovno bili povezani s kućom Pilman, sada Gorunović. Najmlađi Drago, generacija moje sestre, zajedno su išli u školu, kasnije je išao takođe na krojački zanat i kao krojač završio kod brata Vlade u Sisku. Kuća Pilman je i dalje stajala na svom mestu, ali se malo po malo skraćivala, onako kako je ko od Gorunovića stasao za ženidbu i kako se tko osamostaljivao, tako je uzimao deo kuće kao građevinski materijal, za izgradnju svog vlastitog doma. Priča je bila da je da se samo od zida oko placa moglo napraviti dve kuće. Još jedno moje sećanje, a ako se ne zabeleži, kao da ga nije ni bilo.